

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1 3281/16
07.03.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Симић, председника већа, Марије Марковић и Душице Живковић, чланова већа, у парници тужиоца Д. С. из В. Ш., чији је пуномоћник М. Б., адвокат из К., против тужене Музичке школе „С. Х.“ у К., коју заступа директор А. Т., ради утврђивања, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Крушевцу П1.бр.319/2015 од 19.07.2016. године, у седници већа одржаној 07.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца Д. С. из В. Ш. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крушевцу П1.бр.319/2015 од 19.07.2016. године.
Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1.бр.319/2015 од 19.07.2016. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженој да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене на пословима наставника психологије почев од 20.05.2015. године. Другим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, ..., 55/14) Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити уз битну повреду из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, на коју жалба неосновано указује, јер је првостепени суд извео све предложене

доказе од значаја за доношење одлуке у овој правној ствари које је правилно оценио у смислу члана 8. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку тужилац је са туженом закључио уговор о раду број 1047 од 14.05.2013. године за послове наставника психологије – приправника. Чланом 4. закљученог уговора наведено је да се ради о односу заснованом на одређено време до две године, односно од 14.05.2013. године до 13.05.2015. године. Анексом број 1. од 14.05.2013. године измењен је основни уговор у односу на послове и додати су послови наставника социологије и да се радни однос заснива са непуним радним временом од 15%. Тужиоцу је 27.05.2015. године покушана лична достава решења о престанку радног односа број 190 од 13.05.2015. године, као и достава новог уговора о раду са анексом од 14.05.2015. године по коме је тужилац требало да заснује радни однос на одређено време по хитном поступку без конкурса код тужене од 14.05.2015. године. Достава решења о престанку радног односа и новог уговора и анекса није извршена због одбијања тужиоца да потпише наведена писмена која су након тога истакнута на огласну таблу школе. Тужилац није радио код тужене од 13.05.2015. године до 20.05.2015. године, а затим је наставио да долази без сагласности директора и одржао часове 20, 25. и 27.05.2015. године, због чега сматра да је засновао радни однос на неодређено време без закључења уговора о раду сходно члану 32. став 2. Закона о раду.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд применом материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде одбио тужбени захтев тужиоца налазећи да се на конкретан правни однос имају применити прописи који уређују права, обавезе и одговорности по основу рада и у вези са радом у установама образовања и васпитања и то Закон о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, број 72/09 и 52/11), као и Закон о раду који се примењује у погледу оних права, обавеза и одговорности који нису уређени посебним законом.

Наиме, одредбом члана 130. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања изричито је прописано да се пријем у радни однос у Установи врши на основу конкурса. Ставом 2. овог члана прописано је да директор расписује конкурс и врши избор кандидата у радни однос. Одредбом члана 132. истог закона регулисан је радни однос на одређено време и прописани су услови за пријем у радни однос на одређено време лица без конкурса и по расписаном конкурс. Имајући у виду да специјални закон („Закон о основама система образовања и васпитања“) изричито прописује да се пријем у радни однос у установи врши на основу конкурса, а да без конкурса установа може да прими у радни однос лице на одређено време под условима прописаним чланом 132. став 1. истог закона правилно је првостепени суд закључио да ступањем тужиоца на рад, без сагласности директора тужене и без закључења уговора о раду, тужилац није могао засновати радни однос на неодређено време, јер Закон о основама система образовања и васпитања, као *lex specialis*, у погледу услова и начина заснивања радног односа искључује примену Закона о раду, као општег прописа, односно одредбе члана 32. став 2. истог закона. Стога су неосновани наводи жалбе да је првостепени суд погрешно применио одредбе Закона о основама система образовања и васпитања и то одредбе члана 130. до 132. закона које говоре о прерастању радног односа, јер је првостепени суд правилно оценио да се наведеним одредбама Закона о основама система образовања и

васпитања искључују одредбе општег закона, односно Закона о раду у погледу услова и начина заснивања радног односа код Установе образовања и васпитања, а што прихвата и Апелациони суд.

Како се ниједним жалбеним наводом не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, јер тужена која је успела у спору накнаду трошкова парничног поступка није тражила.

**Председник већа-судија
Мирјана Симић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**